A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2022. február 22.*

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – Az 1. cikk (3) bekezdése – Tagállamok közötti átadási eljárások – Végrehajtási feltételek – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – A 47. cikk második bekezdése – A független, pártatlan és a törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető jog – Rendszerszintű vagy általános hiányosságok – Két szakaszból álló vizsgálat – Alkalmazási feltételek – A végrehajtó igazságügyi hatóság annak konkrét és pontos értékelésére vonatkozó kötelezettsége, hogy komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető-e, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személyt az e tagállamnak történő átadása esetén a független, pártatlan és a törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga sérelmének valós veszélye fenyegeti”

A C-562/21. PPU. és C-563/21. PPU. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti két kérelem tárgyában, amelyeket a Rechtbank Amszterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2021. szeptember 14-én érkezett, 2021. szeptember 14-i határozataival terjesztett elő az

X (C-562/21 PPU)

Y (C-563/21 PPU)

ellen kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtására irányuló eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, L. Bay Larsen elnökhelyettes, A. Arabadjiev, A. Prechal, C. Lycourgos, S. Rodin, I. Jarukaitis, N. Jääskinen (előadó), I. Ziemele és J. Passer tanácselnökök, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi, A. Kumin és N. Wahl bírák,

főtanácsnok: A. Rantos,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2021. november 16-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: holland.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– X képviseletében N. M. Delsing és W. R. Jonk advocaten,

– az Openbaar Ministerie képviseletében C. L. E. McGivern és K. van der Schaft,

– a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,

– Írország képviseletében J. Quaney, meghatalmazotti minőségben, segítője: R. Kennedy SC,

– a lengyel kormány képviseletében S. Żyrek, J. Sawicka és B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében S. Grünheid, K. Herrmann, P. Van Nuffel és J. Tomkin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2021. december 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 1. cikke (3) bekezdésének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (továbbiakban: Charta) 47. cikkének értelmezésére vonatkoznak.

2 E kérelmeket a C-562/21. PPU. sz. ügyben a Sąd Okręgowy w Lublinie (lublini regionális bíróság, Lengyelország) által 2021. április 6-án X-szel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs, illetve a C-563/21. PPU. sz. ügyben a Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Zielona Góra-i regionális bíróság, Lengyelország) által 2021. április 7-én Y-nal szemben büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs Hollandiában történő végrehajtása keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2002/584 kerethatározat (5), (6) és (10) preambulumbekezdésének szövege az alábbi:

„(5) Az [Európai] Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő

késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.

(6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.

[…]

(10) Az európai elfogatóparancs szabályozása a tagállamok közötti nagy fokú bizalomra épül. Végrehajtása csak abban az esetben függeszthető fel, ha a tagállamok egyike súlyosan és tartósan megsérti az [EUSZ] 6. cikk (1) bekezdésében rögzített alapelveket, és ezt a Tanács a Szerződés 7. cikkének (1) bekezdése szerint, a 7. cikkének (2) bekezdésében rögzített következményekkel megállapítja.”

4 E kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a következőket írja elő:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ 6. cikkben] biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

5 Az említett kerethatározat 3., 4. és 4a. cikkében az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező, illetve mérlegelhető megtagadásának okai szerepelnek.

6 Ugyanezen kerethatározat 8. cikke meghatározza az európai elfogatóparancs tartalmát és formáját.

7 A 2002/584 kerethatározatnak a „Határozat az átadásról” című 15. cikke értelmében:

„(1) Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.

(2) Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3–5. cikkre, valamint a 8. cikkre tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére.

(3) A kibocsátó igazságügyi hatóság bármilyen további hasznos információt bármikor megküldhet a végrehajtó igazságügyi hatóságnak.”

A holland jog

8 A 2002/584 kerethatározatot a holland jogba a legutóbb a 2021. március 17-i törvénnyel (Stb. 2021., 155. szám) módosított, 2004. április 29-i Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) (az Európai Unió Tanácsának az európai elfogatóparancsról és az Európai Unió tagállamai közötti átadási eljárásokról szóló kerethatározatának átültetéséről szóló törvény [a személyek átadásáról szóló törvény]; Stb. 2004., 195. sz.) ültette át.

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

C-562/21. PPU. sz. ügy

9 A Sąd Okręgowy w Lublinie (lublini regionális bíróság) által 2021. április 6-án kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása iránti kérelemmel fordultak a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Rechtbank Amsterdamhoz (amszterdami bíróság, Hollandia). Ez az európai elfogatóparancs egy lengyel állampolgár elfogására és átadására irányul a vele szemben 2020. június 30-án jogerős ítéletben kényszerítés, illetve erőszakkal való fenyegetés miatt kiszabott két év szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából.

10 Az érintett nem egyezett bele a Lengyel Köztársaság részére történő átadásába. Jelenleg előzetes letartóztatásban van Hollandiában, a kérdést előterjesztő bíróság átadásra vonatkozó határozatának meghozataláig.

11 A kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésben kifejtetteken kívül nem talált egyéb olyan okot, amely az említett átadás ellen szólna.

12 E bíróság úgy véli, hogy 2017 óta a kibocsátó tagállamban az igazságszolgáltatás függetlensége tekintetében rendszerszintű vagy általános hiányosságok állnak fenn. E hiányosságok, amelyek már a jelen ítélet 9. pontjában említett európai elfogatóparancs kibocsátásának időpontjában is fennálltak, azóta még súlyosabbá váltak. Az említett bíróság szerint következésképpen fennáll annak a valós veszélye, hogy a kibocsátó tagállamnak való átadása esetén sérülne az érintett személynek a Charta 47. cikke második bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapvető joga.

13 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az említett hiányosságok többek között az e rendelkezés által biztosított, a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz való alapvető jogot érintik.

14 E bíróság úgy véli, hogy a szóban forgó hiányosságok többek között a 2018. január 17-én hatályba lépett, 2017. december 8-i ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustawból (a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény és egyes egyéb törvények módosításáról szóló törvény) (Dz. U., 2018., 3. tétel; a továbbiakban: 2017. december 8-i

törvény), különösen pedig a Krajowa Rada Sądownictwa (nemzeti igazságszolgáltatási tanács, Lengyelország; a továbbiakban: KRS) által a lengyelországi igazságszolgáltatási szervek tagjainak kinevezésében játszott szerepéből erednek.

15 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság, Lengyelország) 2020. január 23-i állásfoglalására hivatkozik, amelyben ez utóbbi bíróság megállapította, hogy a KRS, mivel a 2017. december 8-i törvény hatálybalépése óta közvetlenül a politikai hatóságok alá tartozik, nem minősül független szervnek. A függetlenség e hiánya a bírák kinevezési eljárásával kapcsolatos hiányosságokat idéz elő. Ami a Sąd Najwyższyn (legfelsőbb bíróság) kívüli más bíróságokat illeti, e határozatból kitűnik, hogy az ítélkező testületet a Kodeks postępowania karnego (lengyel büntetőeljárási törvénykönyv) értelmében nem szabályszerűen hozták létre, amennyiben e testületben olyan személy vesz részt, akit a 2018. január 17-én hatályba lépett szabályozásnak megfelelően a KRS javaslatára neveztek ki bírónak, mivel a szóban forgó hiányosság a jelen ügy körülményei között a lengyel alkotmány, a Charta 47. cikke és az 1950. november 4-én Rómában aláírt, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.; a továbbiakban: EJEE) 6. cikke értelmében vett függetlenség és pártatlanság garanciáinak megsértését eredményezi.

16 A kérdést előterjesztő bíróság a 2021. július 15-i Bizottság kontra Lengyelország (Fegyelmi felelősségi rendszer) ítéletre (C-791/19, EU:C:2021:596, 108. és 110. pont) is hivatkozik.

17 E bíróság egyébiránt megjegyzi, hogy tudomást szerzett egy 2020. január 25-én elkészített listáról, amely a KRS javaslatára a 2017. december 8-i törvény hatálybalépése óta kinevezett 384 bíró nevét tartalmazza. Az említett bíróság valószínűnek tartja azt, hogy a kinevezések száma azóta tovább nőtt.

18 E körülmények között úgy véli, hogy fennáll annak a valós veszélye, hogy a 2017. december 8-i törvény hatálybalépését követően a KRS javaslatára kinevezett bíró vagy bírák vettek részt az érintett személy elleni büntetőeljárásban.

19 E tekintetben kifejti, hogy az érintett személy 2020. február 14. óta ténylegesen nem vitathatja valamely bíró kinevezésének érvényességét vagy az igazságszolgáltatási feladatai ellátásának jogszerűségét. Ugyanis a 2020. február 14-én hatályba lépett, 2019. december 20-i ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (a rendes bíróságok szervezetéről szóló törvény, a legfelsőbb bíróságról szóló törvény és egyes más törvények módosításáról szóló törvény; Dz. U. 2020., 190. tétel) értelmében a lengyel bíróságok nem vizsgálhatnak meg ilyen kérdéseket.

20 Ezenkívül a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága az ítélkezési gyakorlatában megállapította, hogy az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésében biztosított, „törvény által létrehozott” bírósághoz való jog, bár önálló jog, szoros kapcsolatban áll az e rendelkezésben előírt függetlenség és pártatlanság garanciáival. A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben az ezen ítélkezési gyakorlat által annak meghatározása érdekében megállapított kritériumokra hivatkozik, hogy a bírák kinevezési eljárásával kapcsolatban megállapított szabálytalanságok az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, törvény által létrehozott bírósághoz való jog megsértésének minősülnek-e (EJEB, 2020. december 1., Ástráðsson kontra Izland, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, 243–252. §; EJEB, 2021. július 22., Reczkowicz kontra Lengyelország, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719, 221–224. §).

21 A kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy ezeket a kritériumokat a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával összefüggésben is alkalmazni kell-e.

22 E körülmények között a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Mely kritériumot kell alkalmaznia a jogerős szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásáról határozni hivatott végrehajtó igazságügyi hatóságnak annak vizsgálata során, hogy a kibocsátó tagállamban az ítélethez vezető eljárás során sérült-e a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz való jog, ha e tagállamban e jog esetleges megsértése esetén nem áll rendelkezésre hatékony jogorvoslat?”

C-563/21. PPU. sz. ügy

23 A Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Zielona Góra-i regionális bíróság, Lengyelország) által 2021. április 7-én kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása iránti kérelemmel szintén a kérdést előterjesztő bírósághoz fordultak. Ez az európai elfogatóparancs egy lengyel állampolgár büntetőeljárás lefolytatása céljából történő elfogására és átadására irányul.

24 Az érintett személy, aki nem egyezett bele a Lengyel Köztársaság részére történő átadásába, Hollandiában előzetes letartóztatásban van a kérdést előterjesztő bíróság átadásra vonatkozó határozatának meghozataláig.

25 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a jelen ügyben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekben kifejtetteken kívül nem talált egyéb olyan okot, amely az említett átadás ellen szólna.

26 E bíróság a jelen ítélet 12–17. pontjában említettekkel és a C-562/21. PPU. sz. ügyben előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemben kifejtettekkel megegyező indokokra hivatkozik, amelyek alapján úgy véli, hogy a kibocsátó tagállamban az igazságszolgáltatás függetlenségét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok hatással vannak többek között az érintett személynek a Charta 47. cikke második bekezdésében biztosított, a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz való alapvető jogára.

27 A C-563/21. PPU. sz. ügyben átadni kért személy helyzetét illetően a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy fennáll annak a valós veszélye, hogy a jelen ítélet 14. pontjában említett, 2017. december 8-i törvény hatálybalépése óta a KRS javaslatára kinevezett bíró vagy bírák járnak el az érintett személy elleni büntetőeljárásban, amennyiben e személynek a Lengyel Köztársaság részére büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadására sor kerül.

28 Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az a személy, akinek átadását büntetőeljárás lefolytatása céljából kérik, ténylegesen nem hivatkozhat egyedileg az ellene folytatott büntetőeljárásban eljárni hivatott bíró vagy bírák kinevezése során felmerült szabálytalanságokra. Ellentétben ugyanis azzal a személlyel, akinek átadását a C-562/21. PPU. sz. ügyben szereplő esethez hasonlóan szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kérik, az a személy, akinek átadását büntetőeljárás lefolytatása céljából kérik, a lengyel bíróságokon az ügyek véletlenszerű

kiosztásának módja miatt nem ismertetheti a végrehajtó igazságügyi hatóság előtt az átadását követően eljárni hivatott ítélkező testület összetételét. Ezenkívül, a jelen ítélet 19. pontjában említett, 2019. december 20-i törvény 2020. február 14-én hatálybalépése okán ez a személy a Lengyel Köztársaságnak való átadását követően nem vitathatja ténylegesen valamely bíró kinevezésének érvényességét vagy az igazságszolgáltatási feladatai ellátásának jogszerűségét.

29 Egyébiránt az Emberi Jogok Európai Bíróságának a jelen ítélet 20. pontjában említett ítélkezési gyakorlatát illetően a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az e bíróság által annak meghatározása érdekében alkalmazott kritériumokat, hogy a bírák kinevezési eljárásával kapcsolatban megállapított szabálytalanságok az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, törvény által létrehozott bírósághoz való jog megsértésének minősülnek-e, a büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával összefüggésben is alkalmazni kell-e.

30 Végül a kérdést előterjesztő bíróság arra is választ vár, hogy a 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality (Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai) ítéletben (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) megállapított és a 2020. december 17-i Openbaar Ministerie (A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége) ítéletben (C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033) megerősített kritériumok alkalmazandók-e azon kérdés értékelése során, hogy az érintett személyt az átadása esetén a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz való alapvető joga sérelmének valós veszélye fenyegeti, illetve hogy igenlő válasz esetén, hogyan kell ezeket a kritériumokat alkalmazni.

31 E körülmények között a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Helyénvaló-e a 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality (Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai) ítéletben (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) meghatározott, és a 2020. december 17-i Openbaar Ministerie (A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége) ítéletben (C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033) megerősített kritériumok alkalmazása, ha fennáll annak valós veszélye, hogy az érintett személlyel szemben olyan bíróság előtt indul eljárás, amelyet nem törvény hozott megelőzően létre?

2) Helyénvaló-e a 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality (Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai) ítéletben (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) meghatározott, és a 2020. december 17-i Openbaar Ministerie (A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége) ítéletben (C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033) megerősített kritériumok alkalmazása, ha az átadásába bele nem egyező keresett személy nem felelhet meg e kritériumoknak, mivel az adott időpontban az ügyek véletlenszerű kiosztásának módja miatt nem lehetséges azon bíróságok összetételének megállapítása, amelyek előtt vele szemben eljárás indul?

3) A bírák lengyelországi kinevezése érvényességének vitatására irányuló hatékony jogorvoslat hiánya olyan körülmények között, amikor nyilvánvaló, hogy a keresett személy az adott időpontban nem állapíthatja meg, hogy azok a bíróságok, amelyek előtt vele szemben eljárás indul, érvénytelenül kinevezett bírákból állnak, a tisztességes eljáráshoz való jog lényeges tartalmának olyan megsértését eredményezi-e, amely alapján a végrehajtó tagállam köteles megtagadni a keresett személy átadását?”

A Bíróság előtti eljárás

32 A kérdést előterjesztő bíróság azt kérte, hogy a Bíróság a jelen előzetes döntéshozatalra utalásokat a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi eljárásban bírálja el.

33 Kérelmének alátámasztása érdekében a kérdést előterjesztő bíróság rámutat arra, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések az EUM-Szerződés harmadik részének V. címe alá tartozó területre vonatkoznak, hogy X és Y jelenleg meg van fosztva szabadságától, valamint hogy a Bíróság által ezen előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre adandó válasz közvetlen és döntő befolyással lesz az érintett személyek fogva tartásának időtartamára.

34 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az alapügyben érintett személy meg van fosztva szabadságától, és hogy további fogva tartása az alapjogvita kimenetelétől függ (2021. október 26-i Openbaar Ministerie [A végrehajtó igazságügyi hatóság által történő meghallgatáshoz való jog] ítélet, C-428/21 PPU és C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 Márpedig a jelen ügyben, amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokból kitűnik, az érintett személyek jelenleg előzetes letartóztatásban vannak, és a Bíróságnak az előterjesztett kérdésekre adott válasza közvetlen és döntő hatással lesz e fogva tartás időtartamára.

36 E körülmények között az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság első tanácsa 2021. szeptember 29-én úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmeinek, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmeket sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálják el.

37 A Bíróság első tanácsa egyebekben úgy határozott, hogy a C-562/21. PPU. és a C-563/21. PPU. sz. ügyet visszautalja a Bíróság elé annak érdekében, hogy azokat a nagytanács elé utalja.

38 A Bíróság első tanácsának elnöke a 2021. szeptember 29-i végzésével elrendelte a C-562/21. PPU. és C-563/21 PPU. sz. ügyek egyesítését az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

39 A C-562/21. PPU. sz. ügyben előterjesztett egyetlen kérdésével és a C-563/21. PPU. sz. ügyben előterjesztett három kérdésével, amelyeket együttesen kell vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (2) és (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról dönteni hivatott végrehajtó igazságügyi hatóság olyan információkkal rendelkezik, amelyek a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatásának függetlenségét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok fennállásáról tanúskodnak, különösen a bírói hatalom tagjainak kinevezésére irányuló eljárást illetően, e hatóság megtagadhatja az átadást amiatt, hogy fennáll annak a valós

veszélye, hogy az átadása esetén sérülne e személynek a Charta 47. cikke második bekezdésében biztosított, a törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga, mivel:

– szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs esetében ezen alapvető jognak az említett személy elítélését eredményező eljárásban történő esetleges megsértése esetén nincs helye hatékony bírósági jogorvoslatnak, és

– büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs esetében az érintett személy az említett átadás időpontjában az ügyek véletlenszerű kiosztásának módja miatt nem tudja megállapítani azon ítélkező testületek összetételét, amelyek előtt vele szemben eljárás indul, és a kibocsátó tagállamban nincs hatékony jogorvoslat a bírák kinevezése érvényességének vitatására.

Előzetes észrevételek

40 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy mind a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve, mind pedig a köztük fennálló kölcsönös bizalmon alapuló kölcsönös elismerés elve alapvető jelentőséggel bír az uniós jogban, mivel lehetővé teszik egy belső határok nélküli térség létrehozását és fenntartását. Pontosabban a kölcsönös bizalom elve, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében mindegyik államtól megköveteli, hogy – kivételes körülményektől eltekintve – úgy tekintse, hogy az összes többi tagállam tiszteletben tartja az uniós jogot, és különösen az uniós jog által elismert alapvető jogokat (2021. október 26-i Openbaar Ministerie [A végrehajtó igazságügyi hatóság által történő meghallgatáshoz való jog] ítélet, C-428/21 PPU és C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Így a tagállamok az uniós jog végrehajtásakor az uniós jog alapján kötelesek lehetnek arra, hogy feltételezzék, a többi tagállam tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és így nemcsak az nem lehetséges, hogy valamely másik tagállamtól az alapvető jogok uniós jog által biztosított védelmi szintjénél magasabb nemzeti védelmi szintet követeljenek meg, hanem – a kivételes esetektől eltekintve – azt sem vizsgálhatják meg, hogy ezen másik tagállam a konkrét esetben ténylegesen tiszteletben tartotta-e az Unió által biztosított alapvető jogokat (2014. december 18-i 2/13 [Az Uniónak az EJEE-hez történő csatlakozása] vélemény, EU:C:2014:2454, 192. pont).

42 Ezzel összefüggésben a 2002/584 kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2021. október 26-i Openbaar Ministerie [A végrehajtó igazságügyi hatóság által történő meghallgatáshoz való jog] ítélet, C-428/21 PPU és C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 A kölcsönös elismerés elve, amely a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés „sarokköveként” szolgál, amint az a 2002/584 kerethatározat (6) preambulumbekezdéséből kitűnik, e kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében fejeződik ki, amely kimondja azon szabályt, amelynek értelmében a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre

(2021. október 26-i Openbaar Ministerie [A végrehajtó igazságügyi hatóság által történő meghallgatáshoz való jog] ítélet, C-428/21 PPU és C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Ebből következően a végrehajtó igazságügyi hatóságok főszabály szerint csakis a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározatban taxatíve felsorolt eseteiben tagadhatják meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, és annak végrehajtását kizárólag az e kerethatározat 5. cikkében kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez köthetik. Következésképpen, míg az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 37. pont).

45 Így az európai elfogatóparancs mechanizmusának alapját képező, a tagállamok közötti nagy fokú bizalom azon az előfeltevésen nyugszik, amely szerint a kibocsátó tagállamnak a büntetőeljárást, illetve a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtására irányuló eljárást, vagy akár az érdemi büntetőeljárást lefolytatni hivatott büntetőbíróságok megfelelnek a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapvető jog követelményeinek (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 58. pont). Ez az alapvető jog ugyanis döntő jelentőségű a jogalanyok uniós jogból eredő valamennyi joga védelmének biztosítása és a tagállamok EUSZ 2. cikkben felsorolt közös értékeinek, különösen pedig a jogállamiság értékének a megőrzése szempontjából (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 E körülmények között, bár az egyes tagállamok feladata, hogy – az ezen mechanizmus működésének alapját képező kölcsönös bizalom és kölcsönös elismerés elvének teljes körű alkalmazását garantálandó – biztosítsák, a Bíróság végső felülvizsgálata mellett, az igazságszolgáltatás függetlenségének megőrzését, tartózkodva minden olyan intézkedéstől, amely ezt sértheti (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 40. pont), amennyiben fennáll annak valós veszélye, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személynek a kibocsátó igazságügyi hatóságnak történő átadása esetén sérül ezen alapvető joga, a végrehajtó igazságügyi hatóság e kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése alapján kivételes jelleggel megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 59. pont).

47 Ezt követően a Bíróság azt is hangsúlyozta, hogy a 2002/584 kerethatározatot a Charta rendelkezéseinek fényében oly módon kell értelmezni, hogy az ne sértse a tagállamok közötti igazságügyi együttműködés rendszerének hatékonyságát, amelynek az európai elfogatóparancs – az uniós jogalkotó által szabályozott formájában – az egyik alapvető elemét képezi (2021. október 26-i Openbaar Ministerie [A végrehajtó igazságügyi hatóság által történő meghallgatáshoz való jog] ítélet, C-428/21 PPU és C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 A Bíróság így megállapította, hogy többek között annak biztosítása érdekében, hogy az európai elfogatóparancs működése ne bénuljon meg, az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének első albekezdésében előírt, lojális együttműködésre vonatkozó kötelezettségnek kell vezérelnie a végrehajtó és a kibocsátó igazságügyi hatóságok közötti párbeszédet. A lojális együttműködés elvéből többek között az következik, hogy a tagállamok kölcsönösen tiszteletben tartják és segítik egymást a Szerződésekből eredő feladatok végrehajtásában (2021. október 26-i Openbaar Ministerie [A végrehajtó igazságügyi hatóság által történő meghallgatáshoz való jog] ítélet, C-428/21 PPU és C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 Végül, a fenti megfontolásokat folytatva, a kibocsátó és a végrehajtó igazságügyi hatóságoknak a büntetőügyekben folytatott hatékony együttműködés biztosítása érdekében teljes mértékben ki kell használniuk a többek között a 2002/584 kerethatározat 8. cikkének (1) bekezdésében és 15. cikkében előírt eszközöket, ily módon elősegítve az ezen együttműködés alapjául szolgáló kölcsönös bizalmat (2018. december 6-i IK [Mellékbüntetés végrehajtása] ítélet, C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Azokról a feltételekről, amelyek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése alapján megtagadhatja az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadását azon okból, hogy fennáll annak a valós veszélye, hogy e személynek a kibocsátó igazságügyi hatóság részére történő átadása esetén sérül a törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga

50 A Bíróság többek között a jelen ítélet 40–46. pontjában felidézett megfontolások fényében, a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdését illetően megállapította, hogy amennyiben az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról dönteni hivatott végrehajtó igazságügyi hatóság olyan információkkal rendelkezik, amelyek az ezen elfogatóparancsot kibocsátó tagállam igazságszolgáltatásának függetlenségét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságokról tanúskodnak, mindazonáltal nem feltételezheti, hogy komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy az utóbbi tagállamnak történő átadás esetén ezt a személyt a tisztességes eljáráshoz való alapvető joga megsértésének valós veszélye fenyegeti, anélkül hogy konkrét és pontos vizsgálatot ne végezne, figyelembe véve többek között az említett személy személyes helyzetét, a szóban forgó bűncselekmény jellegét, és az európai elfogatóparancs kibocsátásának ténybeli hátterét, így a hatóságoknak az adott ügy elbírálásának befolyásolására alkalmas nyilatkozatait vagy aktusait (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 69. pont).

51 Ennélfogva a valamely tagállam igazságszolgáltatásának függetlenségét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok fennállására vagy súlyosbodására vonatkozó információk önmagukban nem elegendőek az e tagállam igazságügyi hatósága által kibocsátott ilyen elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának igazolására (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 63. pont).

52 A jelen ítélet 50. pontjában említett és a Charta 47. cikkének második bekezdését illetően első alkalommal a 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality (Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai) ítéletben (C-216/18 PPU,EU:C:2018:586, 47–75. pont) kifejtett kétszakaszos vizsgálat keretében a végrehajtó igazságügyi hatóságnak először is meg kell határoznia, hogy

léteznek-e olyan objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatok, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatásának függetlenségét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok okán fennáll a Charta e rendelkezésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapvető jog megsértésének valós veszélye (2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 A második szakaszban a végrehajtó igazságügyi hatóságnak konkrétan és pontosan meg kell vizsgálnia, hogy az első szakaszban megállapított hiányosságok milyen mértékben lehetnek hatással az említett tagállamnak a keresett személlyel szemben indított eljárások lefolytatására hatáskörrel rendelkező bíróságaira, valamint hogy e személy személyes helyzetére, az eljárás alapjául szolgáló bűncselekmény jellegére és az európai elfogatóparancs ténybeli hátterére tekintettel, illetve a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdésének megfelelően ugyanezen tagállam által alkalmasint szolgáltatott információkra figyelemmel, komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető-e, hogy az érintett személy az e tagállamnak történő átadása esetén ennek a veszélynek ki lenne téve (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Charta 47. cikkének második bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való alapvető joggal együtt járó függetlenségi és pártatlansági garanciák tekintetében a Bíróság által a 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality (Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai) ítéletben (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) és a 2020. december 17-i Openbaar Ministerie (A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége) ítéletben (C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033) megállapított ezen kétszakaszos vizsgálat alkalmazandó-e a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz kapcsolódó, ezen alapvető joggal szintén együtt járó garancia esetében, és ha igen, milyen feltételek és részletszabályok mellett kell e vizsgálatot alkalmazni. Konkrétabban a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy hogyan befolyásolja ezt a vizsgálatot az a körülmény, hogy a KRS-hez hasonló, döntően a törvényhozó hatalom vagy a végrehajtó hatalom képviselőiből, illetve az általuk választott tagokból álló szerv részt vesz a kibocsátó tagállamban a bírói hatalom tagjainak kinevezésében vagy előléptetésében.

55 A jelen ítélet 52. és 53. pontjában felidézett kétszakaszos vizsgálatnak az előző pontban említett esetben való alkalmazhatóságát illetően először is hangsúlyozni kell, hogy maga a Charta 47. cikkének második bekezdése értelmében elválaszthatatlan kapcsolat áll fenn az e rendelkezés értelmében vett tisztességes eljáráshoz való alapvető jog szempontjából a bírák függetlenségére és pártatlanságára vonatkozó garancia, illetve a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz fordulás garanciája között.

56 Így a Bíróságnak – az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata fényében kialakított – ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy bár az ilyen bírósághoz való jog, amelyet mind az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése, mind pedig a Charta 47. cikkének második bekezdése biztosít, önálló jog, ugyanakkor szorosan kapcsolódik a függetlenség és pártatlanság e két rendelkezésből eredő garanciáihoz. Konkrétabban, noha az említett rendelkezések által előírt valamennyi követelmény olyan meghatározott célt szolgál, amely a tisztességes eljárás sajátos garanciáit jelenti, azok olyan alapelvek tiszteletben tartására irányulnak, mint a jog uralmának elve és a hatalmi ágak szétválasztása. E követelmények mindegyikének alapját azon kötelezettség képezi, hogy megőrizzék azt a bizalmat, amelyet az igazságszolgáltatásnak a jogalanyokban

keltenie kell, valamint e hatalmi ág többi hatalmi ágtól való függetlenségét (lásd ebben az értelemben: 2021. október 6-i W. Ż. [A legfelsőbb bíróság rendkívüli felülvizsgálati és közjogi tanácsa – Kinevezés] ítélet, C-487/19, EU:C:2021:798, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 Ami konkrétabban a bírák kinevezésének folyamatát illeti, a Bíróság – továbbra is az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára utalva – kimondta, hogy tekintettel azokra az alapvető következményekre, amelyekkel ez az eljárás a jog uralma által szabályozott demokratikus államban az igazságszolgáltatás megfelelő működésére és legitimitására nézve jár, az ilyen eljárás szükségképpen az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „törvény által létrehozott bíróság” fogalmának szerves részét képezi, ugyanakkor pontosította, hogy e rendelkezés értelmében valamely bíróság függetlensége többek között a tagjai kinevezésének módja révén mérhető (lásd ebben az értelemben: 2021. október 6-i W. Ż. [A legfelsőbb bíróság rendkívüli felülvizsgálati és közjogi tanácsa – Kinevezés] ítélet, C-487/19, EU:C:2021:798, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58 A Bíróság továbbá hangsúlyozta, hogy a független, pártatlan és a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz fordulás garanciái, és különösen azok, amelyek az ilyen bíróság fogalmát, valamint összetételét határozzák meg, a tisztességes eljáráshoz való jog sarokkövét képezik. Annak ellenőrzése, hogy összetétele révén valamely fórum ilyen bíróságnak minősül-e – ha e tekintetben komoly kétség merül fel –, szükséges ahhoz a bizalomhoz, amelyet egy demokratikus társadalomban a bíróságoknak a jogalanyokban kell keltenie (2021. október 6-i W. Ż. [A legfelsőbb bíróság rendkívüli felülvizsgálati és közjogi tanácsa – Kinevezés] ítélet, C-487/19, EU:C:2021:798, 126. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59 Másodszor kiemelendő, hogy annak elfogadása, hogy valamely végrehajtó igazságügyi hatóság pusztán a jelen ítélet 54. pontjának második mondatában említetthez hasonló körülmény alapján megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását, a 2002/584 kerethatározat 1. cikke (3) bekezdésének olyan értelmezéséhez vezetne, amely figyelmen kívül hagyja a Bíróságnak ezen ítélet 44. és 46. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatát.

60 Egyebekben e rendelkezés értelmezése keretében nemcsak az átadni kért személyek alapvető jogainak tiszteletben tartását kell biztosítani, hanem más érdekeket is figyelembe kell venni, így például adott esetben az érintett bűncselekmények áldozatait megillető alapvető jogok tiszteletben tartásának szükségességét.

61 E tekintetben az, hogy az európai elfogatóparancs mechanizmusával összefüggésben a büntetőeljárásban harmadik személyeket is megilletnek jogok, a végrehajtó tagállam számára együttműködési kötelezettséget jelent. Ezenkívül e jogokra tekintettel azon megállapításnak, hogy fennáll annak valós veszélye, hogy a kibocsátó tagállam részére történő átadás esetén sérülne az érintett személynek a tisztességes eljáráshoz való alapvető joga, elegendő bizonyítékokon kell alapulnia (lásd még ebben az értelemben: EJEB, 2019. július 9., Castaño kontra Belgium, EC:ECHR:2019:0709JUD000835117, 82., 83. és 85. §).

62 Ugyanebből a szempontból a 2002/584 kerethatározat egyik célkitűzése a büntetlenség elleni küzdelem. Amennyiben a kibocsátó tagállamban az igazságszolgáltatás függetlenségét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok fennállása önmagában elegendő lenne ahhoz, hogy lehetővé tegye a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy ne végezze el a jelen ítélet 52. és 53. pontjában említett kétszakaszos vizsgálatot, és megtagadja az e kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése alapján a kibocsátó tagállam által kibocsátott európai elfogatóparancs

végrehajtását, ez azon személyek büntetlenségének magas kockázatát vonná maga után, akik elítélésüket vagy bűncselekmény elkövetésével való gyanúsításukat követően megpróbálnak elmenekülni az igazságszolgáltatás elől, még akkor is, ha nincsenek olyan konkrét adatok, amelyek alapján megállapítható lenne, hogy átadás esetén a tisztességes eljáráshoz való alapvető joguk megsértése valós veszélyének lennének kitéve (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 64. pont).

63 Harmadszor, az előző pontban említett megközelítés az európai elfogatóparancs mechanizmusa végrehajtásának tényleges felfüggesztéséhez vezetne e tagállam vonatkozásában, megsértve az Európai Tanács és a Tanács e tekintetben fennálló hatáskörét.

64 Amint ugyanis arra a Bíróság emlékeztetett, e végrehajtás csak abban az esetben függeszthető fel, ha a tagállamok egyike súlyosan és tartósan megsérti az EUSZ 2. cikkben rögzített alapelveket, köztük a jogállamiság elvét, és ezt a Tanács az EUSZ 7. cikk (2) bekezdése szerint, az EUSZ 7. cikk (3) bekezdésében rögzített következményekkel megállapítja (2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 57. pont).

65 Következésképpen a végrehajtó igazságügyi hatóság csakis abban az esetben köteles automatikusan megtagadni a kibocsátó tagállam által kibocsátott valamennyi európai elfogatóparancs végrehajtását, anélkül hogy konkrétan vizsgálnia kellene, hogy fennáll-e a valós veszélye annak, hogy az érintett személy tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának lényeges tartalma sérül, ha az Európai Tanács határozatot hoz, és a Tanács ennek következtében e tagállam tekintetében felfüggeszti a 2002/584 kerethatározat alkalmazását (2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 A jelen ítélet 55–65. pontjában kifejtett megfontolásokból az következik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság köteles elvégezni az ezen ítélet 52. és 53. pontjában említett kétszakaszos vizsgálatot annak értékelése céljából, hogy fennáll-e annak valós veszélye, hogy a kibocsátó tagállamnak való átadás esetén sérülne az érintett személynek a Charta 47. cikke második bekezdésében biztosított, a törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga.

A vizsgálat első szakaszáról

67 E vizsgálat első szakaszában a végrehajtó igazságügyi hatóságnak általános jelleggel kell értékelnie, hogy fennáll-e annak valós veszélye, hogy különösen a kibocsátó tagállam bíróságai függetlenségének hiányával vagy a törvény által megelőzően létrehozott bíróság követelményének be nem tartásával kapcsolatos, e tagállamban fennálló rendszerszintű vagy általános hiányosságok okán sérül a tisztességes eljáráshoz való alapvető jog (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 Az ilyen értékelést a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított alapvető jog védelmi szintjének fényében kell elvégezni (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 E tekintetben, ami egyrészt a függetlenség és pártatlanság követelményeit illeti, amelyek – amint azt a jelen ítélet 55–58. pontja kiemeli – szorosan kapcsolódnak a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz kapcsolódó követelményhez, e követelmények olyan szabályok meglétét igénylik – különösen, ami a fórum összetételét, a kinevezést, a megbízatás időtartamát, valamint az elfogultsági okokat, a kizárási okokat és a tagok elmozdításának okait illeti –, amelyek a jogalanyok számára biztosítják minden, az említett fórum külső tényezők általi befolyásolhatatlanságára, valamint az ütköző érdekek vonatkozásában fennálló semlegességére vonatkozó jogos kétség kizárását (lásd ebben az értelemben: 2021. november 16-i Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim és társai ítélet, C-748/19–C-754/19, EU:C:2021:931, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 A kinevezésről szóló határozatokat illetően többek között az szükséges, hogy az ilyen határozatok elfogadására vonatkozó érdemi feltételek és eljárási szabályok olyanok legyenek, hogy az érdekeltek kinevezését követően a jogalanyokban ne merüljön fel jogos kétség az érintett bírákat illetően (2020. március 26-i Simpson kontra Tanács és HG kontra Bizottság [felülvizsgálat] ítélet, C-542/18 RX-II és C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

71 Másrészt, ami a törvény által megelőzően létrehozott bíróság követelményét illeti, a Bíróság – az Emberi Jogok Európai Bíróságának az EJEE 6. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlatára hivatkozva (EJEB, 2014. július 8., Biagioli kontra San Marino, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, 72–74. §; EJEB, 2019. május 2., Pasquini kontra San Marino, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, 100. és 101. §) – megjegyezte, hogy a „törvény által létrehozott” kifejezés többek között a jogállamiság elvét tükrözi. Ez a kifejezés nem csupán a bíróság fennállásának jogi alapjára vonatkozik, hanem az egyes ügyekben eljáró ítélkező testület összetételére, valamint a belső jog bármely más rendelkezésére, amelynek megsértése szabálytalanná teszi egy vagy több bíró részvételét az ügy vizsgálatában, ami magában foglalja különösen az érintett bíróság tagjainak függetlenségére és pártatlanságára vonatkozó rendelkezéseket. Ezenkívül a „törvény által létrehozott” bíróság általi elbíráláshoz való jog jellegénél fogva magában foglalja a bírák kinevezésének folyamatát is (lásd ebben az értelemben: 2020. március 26-i Simpson kontra Tanács és HG kontra Bizottság [felülvizsgálat] ítéletet, C-542/18 RX-II és C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, 73. pont).

72 A Charta 47. cikkének második bekezdése értelmében vett, a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz való alapvető jog megsértésének értékelésére vonatkozó kritériumokat illetően hangsúlyozni kell, hogy nem minden, a bírák kinevezésére irányuló eljárással kapcsolatos szabálytalanság tekinthető ilyen jogsértésnek.

73 A bíráknak az érintett igazságszolgáltatási rendszer keretében történő kinevezése során elkövetett szabálytalanság a törvény által létrehozott bíróság követelményének megsértését vonja maga után, különösen akkor, ha e szabálytalanság olyan természetű és súlyú, hogy azzal a valós veszéllyel jár, hogy más hatalmi ágak – különösen a végrehajtó hatalom – jogosulatlanul gyakoroljanak valamely mérlegelési jogkört, veszélyeztetve a kinevezési eljárás eredményének feddhetetlenségét, ezáltal kétséget ébresztve a jogalanyokban az érintett bíró vagy bírák függetlenségét és pártatlanságát illetően (lásd ebben az értelemben: 2021. október 6-i W. Ż. [A legfelsőbb bíróság rendkívüli felülvizsgálati és közjogi tanácsa – Kinevezés] ítélet, C-487/19, EU:C:2021:798, 130. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 A törvény által megelőzően létrehozott bíróság követelményének megsértésére, következésképpen az ilyen jogsértésre vonatkozó megállapítás számos olyan tényező átfogó értékelésétől függ, amelyek együttesen véve jogos kétségeket ébresztenek a bírák függetlenségét és pártatlanságát

illetően (lásd ebben az értelemben: 2021. március 2-i A. B. és társai [A legfelsőbb bíróság bíráinak kinevezése – Jogorvoslat] ítélet, C-824/18, EU:C:2021:153, 131. és 132. pont; 2021. október 6-i W. Ż. [A legfelsőbb bíróság rendkívüli felülvizsgálati és közjogi tanácsa – Kinevezés] ítélet, C-487/19, EU:C:2021:798, 152–154. pont).

75 Így az a körülmény, hogy egy olyan szerv, mint a nemzeti igazságszolgáltatási tanács, amely a bírák kinevezésének folyamatában vesz részt, döntő jelleggel a jogalkotó által kiválasztott tagokból áll, önmagában nem vonhatja kétségbe az ezen eljárás végén kinevezett bírák függetlenségét (lásd ebben az értelemben: 2020. július 9-i Land Hessen ítélet, C-272/19, EU:C:2020:535, 55. és 56. pont). Mindazonáltal más lehet a helyzet akkor, ha ugyanez a körülmény – más releváns elemekkel és azon feltételekkel együtt, amelyek mellett e kiválasztásokra sor kerül – ilyen kétségeket ébreszt (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Lengyelország [Fegyelmi felelősségi rendszer] ítélet, C-791/19, EU:C:2021:596, 103. pont).

76 Az a körülmény tehát, hogy a döntően a jogalkotó vagy a végrehajtó hatalom képviselőiből vagy az általuk választott tagokból álló szerv részt vesz a kibocsátó tagállam bíráinak kinevezésére irányuló eljárásban, önmagában nem elegendő a végrehajtó igazságügyi hatóságnak az érintett személy átadását megtagadó határozatának igazolására.

77 Ebből következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásához kapcsolódó átadási eljárással összefüggésben annak értékelése, hogy fennáll-e annak valós veszélye, hogy különösen a kibocsátó tagállam bíróságai függetlenségének hiányával vagy a törvény által megelőzően létrehozott bíróság követelményének be nem tartásával kapcsolatos, e tagállamban fennálló rendszerszintű vagy általános hiányosságok okán sérül a tisztességes eljáráshoz való alapvető jog, az említett tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működésére, különösen pedig ugyanezen tagállam bíráinak kinevezését szabályozó általános keretre vonatkozó objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatok alapján végzett, átfogó értékelést feltételez.

78 A jelen ügyben a Bizottság által az EUSZ 7. cikk (1) bekezdése alapján a Tanácshoz intézett indokolással ellátott javaslatban szereplő információkon túl (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 61. pont) különösen releváns tényezőknek bizonyulnak ezen értékelés szempontjából a kérdést előterjesztő bíróság által említett információk, mégpedig a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) 2020. január 23-i állásfoglalása, illetve a Bíróság ítélkezési gyakorlata, így például a 2019. november 19-i A. K. és társai (A legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége) ítélet (C-585/18, C-624/18 és C-625/18, EU:C:2019:982), a 2021. március 2-i A. B. és társai (A legfelsőbb bíróság bíráinak kinevezése – Jogorvoslat) ítélet (C-824/18, EU:C:2021:153), a 2021. július 15-i Bizottság kontra Lengyelország (Fegyelmi felelősségi rendszer) ítélet (C-791/19, EU:C.2021:596), és a 2021. október 6-i W.Ż. (A legfelsőbb bíróság rendkívüli felülvizsgálati és közjogi tanácsa – Kinevezés) ítélet (C-487/19, EU:C:2021:798), amelyek a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működésére vonatkozó információkat tartalmaznak.

79 Az említett értékelés keretében a végrehajtó igazságügyi hatóság figyelembe veheti az Emberi Jogok Európai Bíróságának azon ítélkezési gyakorlatát is, amelyben a bírák kinevezésére irányuló eljárás kapcsán a törvény által létrehozott bíróság követelményének megsértését állapították meg (lásd többek között: EJEB, 2021. július 22., Reczkowicz kontra Lengyelország, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719).

80 A teljesség kedvéért hozzá kell tenni, hogy e releváns tényezők között szerepel a kibocsátó tagállam azon alkotmánybírósági ítélkezési gyakorlata is, amely megkérdőjelezi az uniós jog elsőbbségét és az EJEE kötelező jellegét, valamint a Bíróság és az Emberi Jogok Európai Bírósága azon ítéleteinek kötelező erejét, amelyek e tagállam igazságszolgáltatási rendszerének szervezésére – többek között a bírák kinevezésére – vonatkozó szabályainak az uniós joggal, illetve ezen egyezménnyel való összeegyeztethetőségére vonatkoznak.

81 Amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság a jelen ítélet 78–80. pontjában említettekhez hasonló tényezők alapján úgy ítéli meg, hogy fennáll a tisztességes eljáráshoz való alapvető jog megsértésének valós veszélye, különösen az említett tagállam bíróságai függetlenségének hiányával vagy a törvény által megelőzően létrehozott bíróság követelményének be nem tartásával kapcsolatos, a kibocsátó tagállamban fennálló rendszerszintű vagy általános hiányosságok okán, nem tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását anélkül, hogy el ne végezné az ezen ítélet 52. és 53. pontjában említett vizsgálat második szakaszát.

A vizsgálat második szakaszáról

82 E második szakaszban a végrehajtó igazságügyi hatóságnak értékelnie kell, hogy az e vizsgálat első szakaszában megállapított rendszerszintű vagy általános hiányosságok konkretizálódhatnak-e abban az esetben, ha az érintett személyt átadják a kibocsátó tagállamnak, és hogy az ügy sajátos körülményei között e személy ily módon ki lenne-e téve a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított, törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga megsértése valós veszélyének.

83 Az európai elfogatóparanccsal érintett személynek kell olyan konkrét bizonyítékokat előterjesztenie, amelyek alapján a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából történő átadásra vonatkozó eljárás esetében vélelmezhető, hogy a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének rendszerszintű vagy általános hiányosságai konkrét hatást gyakoroltak a büntetőügyének elbírálására, illetve a büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadásra vonatkozó eljárás esetében vélelmezhető, hogy az ilyen hiányosságok hatással lehetnek az ügy elbírálására. A fent említett rendszerszintű vagy általános hiányosságoknak az adott esetre kifejtett hatására vonatkozó ilyen konkrét bizonyítékok előterjesztése nem érinti e személy azon lehetőségét, hogy az adott ügyre vonatkozóan egyéb pontos és konkrét bizonyítékokat nyújtson be, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy az az eljárás, amelynek érdekében a kibocsátó igazságügyi hatóság az átadását kéri, konkrétan sértené a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát.

84 Abban az esetben, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy az érintett személy által előterjesztett bizonyítékok ugyan arra engednek következtetni, hogy e rendszerszintű és általános hiányosságok e személy egyedi esetére konkrét hatást gyakoroltak vagy gyakorolhatnak, mégsem elegendőek annak bizonyításához, hogy ilyen esetben fennáll a törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz való alapvető jog megsértésének valós veszélye, és ezáltal ahhoz, hogy megtagadja a szóban forgó európai elfogatóparancs végrehajtását, e hatóságnak a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján kérnie kell, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság soron kívül bocsásson rendelkezésére minden további szükséges információt.

85 Mivel a kibocsátó igazságügyi hatóság köteles megküldeni ezeket az információkat a végrehajtó igazságügyi hatóságnak (2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon] ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a kibocsátó igazságügyi hatóságnak minden, a lojális együttműködés hiányát

tanúsító magatartását a végrehajtó igazságügyi hatóság releváns tényezőnek tekintheti annak értékelése szempontjából, hogy az átadni kért személyt az átadása esetén a Charta 47. cikkének második bekezdésében rögzített, törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga sérelmének valós veszélye fenyegeti.

86 Ennek pontosítását követően, és ami egyrészt a C-562/21. PPU. sz. ügyben szóban forgó, szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs esetét illeti, az átadni kért személynek kell olyan konkrét körülményekre hivatkoznia, amelyek alapján úgy véli, hogy a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének rendszerszintű vagy általános hiányosságai konkrét hatással voltak az ellene folytatott büntetőeljárásra, többek között a szóban forgó büntetőügyben eljárni hivatott ítélkező testület összetételére, oly módon, hogy ezen ítélkező testület egy vagy több bírája nem nyújtotta az uniós jog értelmében megkövetelt függetlenség és pártatlanság garanciáját.

87 Amint az a jelen ítélet 74–76. pontjából kitűnik, és a holland kormány által állítottakkal ellentétben, e tekintetben nem elegendő az azt bizonyító információ, hogy az átadni kért személy elítéléséhez vezető eljárásban részt vevő egy vagy több bírát olyan szerv javaslatára nevezték ki, amely döntően a jogalkotó vagy a végrehajtó hatalom képviselőiből, illetve az általuk választott tagokból áll, ahogyan a KRS a 2017. december 8-i törvény hatálybalépése óta.

88 Következésképpen az is szükséges, hogy az érintett személy a büntetőügyét tárgyaló ítélkező testület tekintetében olyan bizonyítékokat szolgáltasson, amelyek többek között az érintett bíró vagy bírák kinevezésére irányuló eljárásra, valamint e bírák esetleges kirendelésére vonatkoznak, amelyek alapján a végrehajtó igazságügyi hatóság a jelen ügy körülményei között megállapíthatja, hogy komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy az említett ítélkező testület összetétele hatással lehetett e személynek a Charta 47. cikke második bekezdésében rögzített, a törvény által megelőzően létrehozott, független és pártatlan bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető jogára az ellene folytatott büntetőeljárás során.

89 Így például azok az információk, amelyek a végrehajtó igazságügyi hatóság rendelkezésére állnak, és amelyek egy adott bírónak az átadni kért személy elleni büntetőügyben eljáró ítélkező testületbe történő kirendeléséről tanúskodnak, amely kirendelésről az igazságügyi miniszter előre nem ismert kritériumok alapján határozott, és amelyet e miniszter indokolás nélkül bármikor visszavonhat, olyan komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okok alapjául szolgálhatnak, amelyek az érintett személy konkrét ügyében ezen alapvető jog megsértésének valós veszélyére engednek következtetni (lásd analógia útján: 2021. november 16-i Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim és társai ítélet, C-748/19–C-754/19, EU:C:2021:931, 77–90. pont).

90 Ezenkívül releváns az érintett személy elítéléséhez vezető büntetőeljárás lefolytatására vonatkozó minden információ, mint például adott esetben az, hogy e személy alkalmasint élt-e a számára nyitva álló jogorvoslati lehetőségekkel. Figyelembe kell venni különösen azt a lehetőséget, hogy az érintett személy a kibocsátó tagállamban kérheti-e az ítélkező testület egy vagy több tagjának kizárását a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának megsértése okán, valamint azt, hogy ugyanez a személy élhet-e az ilyen kizárás kérelmezéséhez való jogával, továbbá figyelembe kell venni az ilyen kérelem nyomán az említett eljárásban vagy az esetleges fellebbezési eljárásban tett intézkedésekre vonatkozóan szerzett információkat.

91 A jelen ügyben a lengyel kormány az írásbeli észrevételeiben megjegyezte – anélkül, hogy ezt a tárgyaláson megkérdőjelezték volna –, hogy a lengyel eljárásjog az érintett személy számára lehetővé teszi, hogy kérje valamelyik bíró vagy az ítélkező testület egészének kizárását az ellene folyamatban lévő büntetőeljárásban, amennyiben e személynek kétségei vannak az érintett tanács egy vagy több bírájának függetlenségét, illetve pártatlanságát illetően.

92 Márpedig a jelen előzetes döntéshozatali eljárás keretében a Bíróság rendelkezésére álló iratok alapján – a nemzeti jog helyzetére és annak különböző releváns rendelkezéseire vonatkozó további pontosítások hiányában – semmi nem enged arra következtetni, hogy az érintett személynek a jogai érvényesítésére vonatkozó lehetőségét kérdésessé tette volna a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott, és a jelen ítélet 19. pontjában említett azon körülmény, hogy a 2019. december 20-i törvény 2020. február 14-i hatálybalépése óta nem lehet hatékonyan megtámadni a bíró kinevezésének érvényességét, vagy az igazságszolgáltatási feladatai ellátásának jogszerűségét.

93 Másrészt, ami C-563/21. PPU. sz. ügyben szóban forgó, büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs esetét illeti, hangsúlyozni kell, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által említett azon körülmény, hogy az átadni kért személy az esetleges átadását megelőzően nem szerezhet tudomást az alkalmasint ellene indított büntetőeljárás lefolytatására hivatott bírák kilétéről, önmagában nem elegendő ahhoz, hogy megtagadja az átadást.

94 A 2002/584 kerethatározattal létrehozott rendszerben ugyanis semmi nem enged arra következtetni, hogy valamely személynek a kibocsátó tagállam részére büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadása annak biztosításától függne, hogy ez az eljárás egy meghatározott bíróság előtti büntetőeljáráshoz vezet, még kevésbé pedig a büntetőügyet elbírálni hivatott bírák pontos azonosításától.

95 Az ezzel ellentétes értelmezés megfosztaná a jelen ítélet 52. és 53. pontjában említett vizsgálat második szakaszát a hatékony érvényesülésétől, és nem csupán a 2002/584 kerethatározat ezen ítélet 42. pontjában hivatkozott célkitűzésének megvalósítását veszélyeztetné, hanem az európai elfogatóparancs mechanizmusának alapját képező, a tagállamok közötti kölcsönös bizalmat is.

96 Mindemellett a C-563/21. PPU. sz. ügyben szereplőkhöz hasonló körülmények között, amikor az európai elfogatóparanccsal érintett személy elleni büntetőügyben eljárni hivatott ítélkező testület összetétele nem ismert abban az időpontban, amikor a végrehajtó igazságügyi hatóságnak döntenie kell e személy kibocsátó tagállam részére történő átadásáról, e hatóság ezáltal nem mentesülhet az adott ügy körülményeinek annak megállapítása érdekében való átfogó értékelése alól, hogy az említett személy által szolgáltatott és a kibocsátó igazságügyi hatóság által alkalmasint kiegészített információk alapján fennáll-e annak valós veszélye, hogy e személynek – átadása esetén – sérülne a törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga.

97 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 63. pontjában lényegében rámutatott, e tényezők között szerepelhetnek különösen a hatóságoknak az adott ügy elbírálásának befolyásolására alkalmas nyilatkozatai. A végrehajtó igazságügyi hatóság bármely más, általa relevánsnak tartott információt is alapul vehet, így például az érintett személy személyes helyzetére, az eljárás alapjául szolgáló bűncselekmény jellegére, és az európai elfogatóparancs kibocsátásának ténybeli hátterére vonatkozó információkat, de adott esetben minden más olyan információt, amely az

érintett személy elleni, a kibocsátó tagállam részére történő átadását követően lefolytatott eljárásban valószínűleg hatáskörrel rendelkező ítélkező testületek bíráival kapcsolatban rendelkezésére áll.

98 E tekintetben mindazonáltal pontosítani kell – a jelen ítélet 87. pontjában kifejtett megfontolásokat folytatva –, hogy a döntően a jogalkotó vagy a végrehajtó hatalom képviselőiből, illetve az általuk választott tagokból álló szerv – ahogyan a 2017. december 8-i törvény hatálybalépése óta a KRS – javaslatára történő, a hatáskörrel rendelkező bíróság keretében, illetve – amennyiben ismert – az ítélkező testületben eljáró egy vagy több bíró kinevezésével kapcsolatos információ nem elegendő annak megállapításához, hogy az érintett személyt átadása esetén a törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga sérelmének valós veszélye fenyegeti. Ennek megállapítása mindenesetre az érintett bíró vagy bírák kinevezésére vonatkozó eljárás esetről esetre történő értékelését feltételezi.

99 Hasonlóképpen, bár a végrehajtó igazságügyi hatóság nem zárhatja ki, hogy a büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparanccsal érintett személyt átadás esetén ezen alapvető joga megsértésének valós veszélye fenyegeti, pusztán amiatt, hogy e személynek a kibocsátó tagállamban lehetősége van arra, hogy kérje a büntetőügyének elbírálására hivatott ítélkező testület egy vagy több tagjának kizárását, e lehetőség fennállását ez a hatóság mindazonáltal figyelembe veheti e veszély fennállásának értékelése szempontjából releváns tényezőként (lásd analógia útján: 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon] ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 117. pont).

100 E tekintetben az a körülmény, hogy a bíró kizárása a büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs kontextusában adott esetben csak az érintett személy átadását, illetve azt követően kérhető, hogy az érintett személy tudomást szerzett az ellene folytatott büntetőeljárásban határozni hivatott ítélkező testület összetételéről, nem releváns annak értékelése szempontjából, hogy az említett személyt átadása esetén az említett alapvető joga megsértésének valós veszélye fenyegeti-e.

101 Amennyiben az átfogó értékelést követően a végrehajtó igazságügyi hatóság azt állapítja meg, hogy komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy az érintett személyt átadása esetén a törvény által megelőzően létrehozott, független és pártatlan bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga megsértésének valós veszélye fenyegeti, e hatóságnak a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése alapján meg kell tagadnia az érintett európai elfogatóparancs végrehajtását. Ellenkező esetben az elfogatóparancsot e kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében meghatározott, főszabály szerinti kötelezettségnek megfelelően végre kell hajtania (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 61. pont).

102 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (2) és (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról dönteni hivatott végrehajtó igazságügyi hatóság olyan információkkal rendelkezik, amelyek az ezen

elfogatóparancsot kibocsátó tagállam igazságszolgáltatásának függetlenségét, többek között a bírói hatalom tagjainak kinevezésére vonatkozó eljárást érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságokról tanúskodnak, e hatóság csakis akkor tagadhatja meg e személy átadását:

– szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs keretében, ha az említett hatóság megállapítja, hogy az ügy sajátos körülményeire tekintettel komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy – különösen az említett személy által szolgáltatott, a büntetőügyét elbíráló ítélkező testület összetételére, vagy ezen ítélkező testület függetlenségének és pártatlanságának értékelése szempontjából releváns bármely más körülményre vonatkozó bizonyítékokra tekintettel – e személynek sérült a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított, a törvény által megelőzően létrehozott, független és pártatlan bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga, és

– büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs keretében, ha ugyanezen hatóság megállapítja, hogy az ügy sajátos körülményeire tekintettel komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy – különösen az érintett személy által a személyes helyzetére, a büntetőeljárás alapjául szolgáló bűncselekmény jellegére, az európai elfogatóparancs kibocsátásának ténybeli hátterére, vagy az ellene indított eljárásban valószínűleg eljárni hivatott ítélkező testület függetlenségének és pártatlanságának értékelése szempontjából releváns bármely más körülményre vonatkozó bizonyítékokra tekintettel – e személyt átadása esetén ezen alapvető joga sérelmének valós veszélye fenyegeti.

A költségekről

103 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 1. cikkének (2) és (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról dönteni hivatott végrehajtó igazságügyi hatóság olyan információkkal rendelkezik, amelyek az ezen elfogatóparancsot kibocsátó tagállam igazságszolgáltatásának függetlenségét, többek között a bírói hatalom tagjainak kinevezésére vonatkozó eljárást érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságokról tanúskodnak, e hatóság csakis akkor tagadhatja meg e személy átadását:

– **szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs keretében, ha az említett hatóság megállapítja, hogy az ügy sajátos körülményeire tekintettel komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy – különösen az említett személy által szolgáltatott, a büntetőügyét elbíráló ítélkező testület összetételére, vagy ezen ítélkező testület függetlenségének és pártatlanságának értékelése szempontjából releváns bármely más körülményre vonatkozó bizonyítékokra tekintettel – e személynek sérült az Európai**

Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének második bekezdésében biztosított, a törvény által megelőzően létrehozott, független és pártatlan bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga, és

– **büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs keretében, ha ugyanezen hatóság megállapítja, hogy az ügy sajátos körülményeire tekintettel komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy – különösen az érintett személy által a személyes helyzetére, a büntetőeljárás alapjául szolgáló bűncselekmény jellegére, az európai elfogatóparancs kibocsátásának ténybeli hátterére, vagy az ellene indított eljárásban valószínűleg eljárni hivatott ítélkező testület függetlenségének és pártatlanságának értékelése szempontjából releváns bármely más körülményre vonatkozó bizonyítékokra tekintettel – e személyt átadása esetén ezen alapvető joga sérelmének valós veszélye fenyegeti.**

Aláírások